

Emanuel svarede ikke. Det var langt fra første Gang, han maatte høre Spydigheder af sine Venner paa Grund af sit Besøg hos Doktor Hassing. Desuden havde Væverens Ord fyldt ham med en ny Uro. Kunde det være muligt, at Doktorens havde villet gøre ham et Genbesøg?

Væveren gav sig til at tale om de stadig slettere Høstudsigter, om Rugen, der paa de lavere Jorder allerede var begyndt at blive sort i Toppen, og om de store Tab, Bønderne overalt i Landet vilde lide, i Fald Vorherre ikke var naadig og gav østlig Vind.

Emanuel hørte ikke efter ham; han kendte Væverens uendelige Omsvøb og vidste, at han maatte væbne sig med Taalmodighed.

Hans Tanker gik imidlertid deres egne Veje. Han kom til at mindes, hvad han for en Timestid siden havde tænkt paa, da han oppe fra Rævebakkerne mismodigt betragtede Mosekærshusenes dybe Elendighed; . . . her ved hans Side gik et Menneske, der virkelig havde hævet sig op af Fornedrelsens Sump. Væveren var barnefødt i Mosekærshusene; hans Fader havde været Svine- røgter paa Herregaarden Tryggerløse i Vesterby- sognet, og selv havde han som Barn vogtet Gaar- dens Faar ude i en øde Hedelod. Han havde